

Селото се стаи, сякаш да чуе и най-тихитѣ извивания въ пѣсенъта на младитѣ; месеца като че спрѣ надъ градината да види, кой вълнува старитѣ мугърди; а небето, снишено надъ топлата земя, замечтано разкрива обятия надъ ниви и поля, да притисне къмъ гърди топлата земя и да я цѣлуе отъ радостъ.

Младитѣ пѣха отъ упоение презъ лѣтната нощъ.

Старитѣ слушаха отъ чардака и се носѣха върху крилата на спомени по мили младини.

— Спомени по свидни младини! запѣти пѣсни недопѣти! — въздъхна Петъръ Габара.

Загледа се въ лунната нощъ и си спомни своитѣ първи безсънни нощи — ония тихи, безоблачни нощи, кога не го свѣрташе въ кѣщи и подъ сѣнката на габаритѣ дирѣше самотата; кога съ пламналъ погледъ отъ копнѣжи, скиташе по часове, срѣдъ озрѣли тежкокласи ниви и се вслушваше въ шепота, за да чуе отъветъ на съкровени въждѣления. Незабравими първи безсънни нощи, кога луната, като магьосница се въззема надъ скласили ниви и по жлѣтнаи класове се чертай огненния пѣтъ на нощната вълшебница, сѣщо както изгрѣва изъ необятно море; по разлюленитѣ на дълги талази нивя се прехвърля златенъ мостъ отъ далеченъ изтокъ до тъмнѣещъ западъ и дългия мостъ леко се огъва надъ вълнитѣ, като че самодиви се гонятъ по него, невидими призраци въ бѣла премѣна. Тогава луната е тъй замислено вгледана, че струваше се, едничка луната разбира какво е на душа и кое ти не дава покой.

— Чудни, първи безсънни нощи! — си спомнѣше Петъръ Габара. Гледашъ, гледашъ луната; слушашъ възцарило се мълчание — и струва ти се, че чувашъ затѣното му дихание; разбирашъ невнятна му приказка — онази вълшебна приказка, която само презъ тая златна възраст може да се чуе . . . Още луната не изплувала въ ведри небосклони, ей че и славей отъ нѣкъде зачурулика. Той е нѣщо неспокоенъ, като сърдце